

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorvm|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. LIX. De Indigenis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

Bermuthung. Confit. Crim. art. 19. Wehn. obs. pract. verb. Anzeigung.

IV.

Indicia purgantur per probationem bonæ vitæ. *Bartol. in L. 2. §. pen. ff. de re milit.*

V.

Indicia duo levia faciunt unum indicium grave. *Farin. 1. consil. crim. 5. n. 103. Corrad. in pract. tit. de negat. crim. & torment. num. 29. adeo ut sufficiat ad torturam, ne dum ad transmittendam inquisitionem, quia ad torquendum si non profunt singula, multa juvant. Grammat. decis. 34. num. 35. Cephal. consil. crim. 32. n. 16. Gigas de crim. l. 1. Majestat. lib. 2. tit. quom. & per quos crim. l. 1. Majestat. probatur. quest. 25. in fin. Hinc indicia plura dubitata facere unum indicium indubitatum ad condemnandum sufficiens, confirmant Bald. in l. fin. num. 2. vers. sed quando. & vers. item ponit. & num. 3. vers. patet igitur. ibi. que etiam Alberic. num. 2. C. de probat. Brun. de indic. & tortura. part. 1. quest. 10. num. 3. vers. quandoque tamen. Justin. Bonderan. consil. crim. divers. 54. n. 30.*

Declara, procedere I. quando plura indicia, ex quibus generari debet, unum sint gravia & valde proxima, non verò levia vel remota. *Brun. de Indic. part. 1. quest. 4. num. 3. vers. quod intellige.*

II. Quoad pœnam pecuniariam, non verò corporalem. *Gandin. in tit. de presump. & indic. indubit. n. 2. Farinac. 1. consil. 10. n. 17. & in addit. ejus Cent. lit. F. Bonderan. d. cons. crimin. divers. 54. num. 32. lib. 2. Unde indicium unicum remotum non sufficere, ut tortura locum habeat, ajunt Bartol. in l. fin. n. 6. & ibi Blanc. ff. de quest. Bossius in tit. de indic. n. 71. Joh. de Amic. consil. 127. n. 26. & consil. 131. num. 6. sed ut sufficiens sit, debet esse legitimum & legibus probatum, nec merè ex arbitrio & opinione privata judicis dependere, ut patet ex Confit. crim. Imp. art. 20. Paris. consil. 151. n. 14. p. 5. Cach. decis. 19. n. 56. Hippol. de Marfil. consil. 15. lib. 1. Regn. Sixt. 2. Consil. Marp. 16. n. 110.*

VI.

Indicia cessant cessante causa delicti. *Farinac. 1. consil. crim. 56. n. 13. ratio, quia præsumitur sine causa delinquere. Bart. inter consil. crim. divers. consil. 8. num. 8. Foller. inter eadem consilia 138. n. 13. & in pract. crimin. in verb. idem quod sororem venenavit. post num. 19. Grammat. consil. 42. num. 10. in fin. Calon. de indic. & tortur. tract. 1. cap. 9. n. 2. Farinac. in tit. de indic. & tortur. q. 52. n. 150. lib. 2.*

VII.

Ex indic. violentis nemo potest condemnari. *Grandin. tract. de Malefic. tit. de presump. col. 2. Cephal. consil. 241. n. 73. Boër. decis. 146. n. 6. huc faciunt cap. literas 14. in fin. de presump. l. fin. C. de probat. l. absentem §. ff. de panis. cap. quia verisimile. de presump. Mascard. 3. de prob. concl. 1222. Declara scilicet in criminalibus, quia regula est, quod solis præsumptionibus nullus condemnatur. Johan. de Anan. consil. 17. num. 3. videlicet pœnâ ordinariâ, indicia autem sunt.*

præsumptiones, & iisdem æquipollent. *Alexand. consil. 124. num. 7. l. 6. seu adminicula, quæ de se non probant. Mascard. de probat. concl. 55. Boëckel. de public. judic. disquisit. 2. num. 5. vide plura infr. lit. P. cap. Presumptio. Unde indicia etiam indubitata per torturam reiteratam de mum purgari, dixit Alberic. in l. editum. n. 2. ff. de quest. & in rubr. C. eod. num. 9. quod tortus persistens puram veritatem dixisse præsumitur. Capoll. consil. 32. col. 1. vers. hoc potest dici. Boër. decis. 163. num. 15. Grammat. decis. 8. num. 9. & decis. 96. n. 2. Boss. in tit. de confess. num. 28. & in tit. de confession. per tort. n. 26. Natt. consil. 202. n. 9. Hippolit. consil. 64. n. 2. Laurent. ab Occa. consil. 60. n. 31. Farin. 1. consil. 25. n. 45.*

IIX.

Indicia certa, quæ jure non respuuntur, non minorem probationis fidem quam instrumenta continent. *l. indicia 19. Cod. de rei vind. Angel. in singular. verb. indicium. n. 3.*

CAP. LVII.

De Indifferentibus, Identitate, uno, separatis.

Eadem questio est, cum vel res eadem iterum petitur, vel eadem est causa petendi, *l. 7. & l. 11. §. 4. de Except. rei judic. ubi Wesemb. in parit. num. 3. Hæc regula non caret difficultate: quid enim si mutatis personis eadem movetur actio, aliudne an idem est judicium? Idem certè esse, vult Pac. in Anal. Cod. de Ed. num. 3. contra verò aliud esse disputat Cujacius ad l. 75. de judic. ibi: Judicium aliud est si mutetur. per l. 64. §. 1. de jud. Declarationis causa res facillè distinctione compescitur, aliud est totum integrale, aliud essentialè; illud mutatur mutatis partibus, hoc non mutatur. *argum. l. 76. de jud. Adde l. 30. de usucap.**

CAP. LXIX.

De Indigenis.

Indigenæ in officiis præferendi sunt peregrinis, *l. 11. C. de Episc. & Cler. quod intellige procedere, quando scilicet habiles sunt ad munera suscipienda. l. ut gradatim. §. 1. de mun. & bon. l. 1. §. pen. Quod cujusque universit. nomine: hinc cum Germania nunquam egena fuerit magnorum ingeniorum, factum, ut Carolo V. inter ceteras condiciones, sub quibus ipsi Imperium delatum, etiam hæc fuerit: ut negotiis publicis præficiat non exteris, verum Germanos ex nobilitate delectos: item quod Senatium in Imperio debeat constituere ex Germanis delectum, teste Sleidano lib. 1. Comment. ratio, quia insita patriæ charitas haud facillè indigenam ad malum deviare sinet. Verum huic regulæ & Germanis moribus vehementer repugnare videtur. *l. 4. ff. de Adfessorib. Ex quo lege manifestum fit, neminem in sua patria debere assessoratus vice fungi. Verum sciendum est, agi ibi de Assessoribus præsidum, quorum officium consistebat in cogni-**

cognitionibus casarum postulationumque, item decretis edictisque iudicum concipiendis: hinc ne igitur amicitia aut consanguinitate iudicia corrumpantur, ne quis in patria assideret, constitutum est, quæ specialis in assessoratu ratio mutata jam Reipublicæ forma generaliter vim suam exercere nequit. vid. *Schifordegher lib. 3. tract. 30. q. 2. 3. 4. seqq.* ubi probat valere privilegium & consuetudinem à Principe confirmatam, ut alicubi non nisi indigenæ ad Episcopatum promoveantur, sed Jure Romano multa officia iis, qui in illo loco nati erant vel larem tenebant, dari sub penâ prohibebantur l. 3. C. de divers. offic. ibig. Perez. n. 11. imò sacrilegium committit, qui hoc loco officium petit l. fin. C. de Sacrileg. nisi princeps speciali beneficio in suâ provinciâ assidere concedat. l. 38. pr. ex quib. caus. maj. Brunnem. C. de divers. offic. col. 3.

CAP. LIX. De Indigno.

Axioma I.

Qui indignus est ordine inferiore, multo minus superiorem merebitur. l. 4. ff. de Senat. l. non debet. 21. de Reg. jur. Concennat. quest. jur. singul. q. 3. n. 8.

II.

Indignus est beneficio dispositionis, qui diametraliter contra dispositionem peccat, eamque contemnit. l. auxilium 37. §. ult. ff. de minor. gl. in l. fin. §. fin. verò postquam. C. de jure delib. Gail. 2. obs. 138. n. 2. Indignus enim judicatur, qui deliquit, dict. l. auxilium. adeo ut si ex dolo conventus aliquid præstiterit, à cæteris tamen doli participibus nihil possit recuperare. l. i. §. 14. ff. de tutel. & m. distab. unde & ingratus ob ingratitudinem se beneficio indignum reddere dicitur. tit. de ingratis. lib. l. liberi. l. omnimodo 30. Cod. de inoffic. testam. l. ult. Cod. de revocar. donat.

III.

Qui indignum scienter eligit in beneficiis ecclesiasticis, pro eâ vice amittit facultatem eligendi, devolviturque ad eum, qui proximè præfesse dignoscitur cap. 25. seqq. X. de Elect. In officiis secularibus autem talis punitur, quod damnum illarum Reipublicæ pensare teneatur. Perez. Cod. de potior. ad muner. n. 6. Brunnem. Cod. eod. in fin.

IV.

Unusquisque debet agnoscere suam conditionem, nec aspirare ad dignitatem quâ est indignus, vid. Perez. C. de Pistorib. n. 3. - 6.

V.

Qui semel beneficio indignus est judicatus, postea illud impetrare non potest. Brunnem. C. de remilit. col. 5.

VI.

Ab indigno ablatum siccum sequitur, l. 8. §. meminisse i. ff. de inoffic. test. Eccles. cap. 7. Harm. §. 5. n. 7. quod toties habere locum ait Costal. in advers. p. 2. d. l. 8. §. meminisse. quoties aliqua

culpa in eo, à quo aufertur, argui potest; tunc enim capere potest hereditatem, sed ob delictum vel culpam retinere non potest. Hic ergo siccus permittitur delicti vindicta. Exempla præbet tot. tit. ff. de his, quib. ut indigni. Si verò nulla illius culpa detegitur, siccus non applicabitur, sed heredi competet. l. 4. C. de hered. institut. Bart. post gloss. iidem si indignitas favorem alicujus respiceret, illi applicatur commissum, non siccus, l. penult. de Legatis.

CAP. LX. Indirectè.

Per indirectum non est concedendum, quod directio est prohibitum. cap. cum qua una. de Reg. jur. in bio. Hartm. & Dd. in l. Scjus & Agrias 27. ad Legem Falcid. Gail. 2. observ. 145. num. 6. ubi exemplum. l. contra Leges. de LL. Gilcken ad l. quisquis 16. C. si cert. per. num. 2. Barbat. conf. 45. in fin. vol. 2. Fulv. Pacian. 1. consil. 164. num. 4. Hoc scilicet ita regulariter verum, sapius tamen fallit: indirectè enim aliquando, oblique & in consequentiam aliqua licent, & consequimur, quæ directè & per nos non obtineremus. l. 82. §. 2. in fin. de legat. 2. ita ex persona alterius aliquando quis consequitur, quod per se non posset. l. si emancipati. in gloss. 1. per Bart. & Dd. qui regulam hanc iis similibus & exemplis illustrant. C. de collat. Reiger. in voce factum. n. 29. ita facere quis aliquando per alium potest, quod non potest per se. Gloss. & Doctores in l. ultim. verb. accommodaverit. Cod. de pactis. Reiger. dict. loc. num. 31.

CAP. LXI. Indistinctè.

Quæ indistinctè proferuntur, generaliter & sine distinctione sunt exaudienda. l. de pretio 8. ff. de publ. in rem act. l. 1. §. generaliter. 1. ff. de Leg. prest. l. 1. §. ait ergo 2. ff. quæ in fraud. cred. l. Julianus 60. ff. de Legat. 2. Vultej. 3. consil. 17. num. 29.

CAP. LXII. De Individuo & indivisibili.

Axioma I.

Individa ea esse dicuntur, quæ si separentur, commodum & utilitatem tantam non afferrent, quantam afferunt conjuncta. l. quod autem 11. §. fin. & l. seq. ff. de in diem addict. l. cum ejusdem 34. §. interdum 1. ff. de adilit. edict. l. si quis aliam 46. ff. de solut. Bart. in l. si non forem. §. si centum. ff. de cond. indeb. Hinc ea, quæ sunt individa & communia pluribus, & illis in solidum, tamen si cuique pro sua parte indivisa competere certum est. l. 2. §. ex his ff. de verb. oblig. Johann. Anton. Lanar. consil. 59. num. 31. Unde & jure constitutum, ut quæ sunt individa com-